

מחלקת "דיני ממונות" * שנאו רע ואהבו טוב והציגו ב"שער משפט" אולי יחנן השם אלקים צבקות שארית יוסף (יעני' ט, פ)

שטר בירורין

היום יום _____ פרשת _____, יום _____ לחודש _____ שנת תש" _____ לפ"ק

מודים אנחנו בע"ד החתום, שקבלנו עלינו מרצונינו הדיינים: הרה"ג _____ שליט"א, והרה"ג _____ שליט"א, והרה"ג _____ שליט"א, לדון ולהורות לנו בדבר הסכסוך שיש בינינו - [בענין: _____]. על פי האופן:

- [1. "דין גמור"] (כלי שום ויותר מן הוכייה שעל פי דיח'י), (או דינא דמלכותא או דרך הסוחרים - היכא דשייכי להלכה) - עם "מהיכן דנתוני"י].
- [2. "פשר קרוב לד"ת"] (דהיינו בויתור עד "שלישי" מן הוכייה שע"פ ד"ת, (או דר"מ או דר"ה"ם, היכא דשייכי להלכה) - עם "מהיכן דנתוני"י].
- [3. "פשרה"] (דהיינו בויתור "הצי" הוכייה שע"פ דין תורה, (או "דינא דמלכותא" או "דרך הסוחרים", היכא דשייכי להלכה) - עם "מהיכן דנתוני"י].
- [4. דהרכב "הלכה" עם ה"תיווך"] (דהיינו, דין תורה - בצירוף שכל האנושי, (במיוון שלפי החלטת וראות עיני הדיינים) - בלי "מהיכן דנתוני"י].
- [5. "ד"תיווך"] (דהיינו, על פי ישרות השכל האנושי - שאינה קשורה בדין תורה כלל, (הנקרא בלשון ענגליש "ארביטריישן") - בלי "מהיכן דנתוני"י].
- [6. דאחד מחמשה אופנים הנ"ל - לפי בחירת והחלטת הדיינים. ואנחנו מקבלים עלינו לציית לפסק דינם המבוסס על אופן הנ"ל - שיצא על פי רוב דיעות"] - בלי שום השמטה כלל. ואם אחד מאתנו ישתמט מלכבד לבי"ד לגמור הטענות, הרשות בידם להוציא הפס"ד כפי חוות דעתם. וכן אם אחד מן הדיינים יסלק עצמו או יאמר איני יודע, הרשות ביד הבי"ד להוציא הפס"ד בלעדו, או לקבוע אחר במקומו כרצונם"י. אם הדיון יתמשך ליותר משני ישיבות (בערך ג' שעות בכל פעם), יכולים להמשיך הדיונים בדין יחיד שימסור הטענות ומענות לשאר הדיינים והפס"ד יצא על פי רוב דיעות. ואנו מקבלים שלא להביא לבי"ד אף "טוען פרטי" - זולת בהסכמת צד השני"י, ולא "מוען מקצועי" ("פראפעשאנעל") לסייע לצדינו כלל - ואף לא בהסכמת הצדדים"י, [ואם ירצו הבי"ד - לשמוע חוות דעת מומחיי, יכולים לפנות אל "מומחה" שבבחרתם - על חשבון שני הצדדים]. וכן יש בכוחם להוסיף על הפס"ד אם ישאר איזה ספק"י. ואם יארע, שעל אף שחתרו הדיינים אחר האמת [של ה"מציאות" בנופא דעובדא היכי דהוי (ושל ה"הלכה" ו"דינא דמלכותא" ו"דרך הסוחרים"] ביישרות כפי יכולתם - מבלי לנמות הקו לשום צד"י, ועם כל זאת טעו בשגגה, אנו מוחלין להם על שגגתם בזה ובבא ונסלח להם בין בדיני שמים ובין מדיני אדם"י, [ומכל מקום אם הבי"ד ישנו פסק דין מוטעת חייבים אנחנו לציית להפס"ד המתוקן"י]. תוקף שטר זה יהיה ככל שטרי בירורין המועילים על פי תוה"ק, בביטול כל מודעות ומודעא דמודעא עד סוף כל המודעות, וגם בתוקף המועיל על פי חוקי הממשלה, [כי וויתרנו על זכויותינו שעל פי חוקי "ארביטריישן"]. וכ"ז נעשה בקנין גמור אנב סודר במנא דכשר למקניא ביה, דלא כאסמכתא ודלא כמופסי דשטרא והכל שריר וקים ועל זה באנו על החתום"י יום ושנת הנ"ל. פה _____ ניו יארק יצ"ו.

חובעותים _____ אדרעם _____ מעל _____ מעל _____
נתבעותים _____ אדרעם _____ מעל _____ מעל _____

הערות: (א), ע"י טושיץ (י"ב, ב) ו"ל, מצוה לומר לבע"ד בתולה; הדין אתם רוצים - או הפשרה וכו', ודין הא"א לכוף על הפשרה, [וע"פ דרך עדותך (המש"א א' ז'), נאות דשא (י"א, ז') אמנם, בית ישראל (ח"מ, ב), ויען דוד (ח"מ, ז') ע"ש]. ובתנאים אלו - אנו מציעים כאן להבע"ד כמה ברירות - באיזה אופן להחליט, ובמקרה שהבע"ד אינם מסכימים לכרייה אחת, או לעולם די אחרו בע"ד הרוצה לקרוב את ההחלטות יותר קרוב לר"ת (לפי הסדר שממנו כאן) - על העליות, כי א"א לכוף על פשר וכו'. (ב), אפילו בע"ד שהוא ח"ח - וידע שיצא זכאי ע"פ דין מ"מ בנן (בכמה מקרים) שסיכסם לאלה ויותר ופסדה (כאופנים ב' - ה) ולא להעמיד עצמו על ר"ת (כאופן א'), [ועי' ב"ש נ"י, מה"ר"י ב"ב ט"ז, דבני נועם (ח"מ, ט), מכתב (ח"מ, ח'), ו"ל"ה, טושיץ (י"ב, ב), ע"ש], אבל א"א לכוף על זאת, ובכל (אות א'), (ג), זולת בשני אופנים - מייחס הבע"ד כח הבי"ד לפטר (כאופן ב'), (א), כשיש חיוב שבועה [אנתי, ולאפיק מנוסה, ע"י טושיץ (פ"י, ל"ח), ע"ש] - בכדי למנוע מעונש שבועה, ע"י בטושיץ (י"ב, ב) ובכ"ז (שם, אות א'), ע"ש. (ג), כשי"א לכוף הדין - מכתב שיש סתיקות ב"סבא"ל רוב הדיינים - בדבר שאינו מבורר במסוקים, ע"י ש"ת הרא"ש (כלל ק"ז, ח'), טושיץ (י"ב, ה'), (ה) סמ"ע (שם, ח'), נתנ"ל (שם, ח'), ז', תומ"ט (שם, ח'), ר"מ (ח"מ, ו'), שו"ב (ק"ט) ע"ה"ג (ס"ח, ק"ט), רוקח דב"י ע"ל"א (אנ"י זכ"ח ח"מ, ט"ז, אות ד'), מהרש"ם (ח"ב, ר"ט, ד"א, א'), ע"ש. (ד), ע"י טושיץ (י"ב, א' ח'), גו"ב (ח"מ, ח"א, א'), ש"ת (מהר"ח ח"ב, פ"ד, ומתיר ח"ב, פ"ד, מהרש"ם (ח"ב, י"ב), שלח"ה (ח"ב, ע"ה, ע"ה), ע"ה, ע"ה), בב"ב ובמלכות נרתיק "מויכן דנתוני"י ע"ש. והנה שולחנה די לכתוב הטענות ומענות האחרות, וצ"ל לכתוב הטענות, משום: "דכל ב"ד יפה - כשמועין הטענות וידעין לפסוק עליהם - כי תורה אחת לכולנו", ע"ל הסמ"ע (י"ב, כ"ו), מ"מ בכדי להפסיק דעת הבע"ד - ולהראותם שאין לנו מה להסתר - אנו עושים רוב פעמים לפני שמי"ד; לכתוב גם המקורות והמקומים של הפס"ד. וכאן המקום להעתיק מ"מקנות" הבי"ד - בענין האפשרות להפריך פס"ד: (א), אם יש לשום דין או ב"ד (הדינים בתום) - איזה מראה מקום בהלכה - בהוכחת "טענות" המפריק את הפס"ד, עליהם לעשות זאת "בכתב" [וללא תמורת שכר או טו"ל"ה מהבע"ד שמתכנס בכותבו] - ולהפנות לחתום (אם נפקט) על ב"בית דין" - שמשום יימסר להדיינים לפניך בה, ואם אכן יתברר שהתורה צדק - טענות לנכות לזכות, ולכל הערה - שיפנה להדיינים עצמם - בין בעל פה (מ"מ א"טעלפון) ובין בכתב (מפקסדור), ישארו בלי שום טענות; (ב), הערות מתקבלים - רק עד משך שלשים יום - מימם יציאת הפס"ד, ומאז והלאה - חל "מחילת" הבע"ד דין שבש"ב"ב על "טעות" [אלם הדיינים יכולים לחזור מן פס"ד מוטעת אף לאח"כ - והבע"ד מחויבים לפינת להפסיק המתקן וכתוב בש"ב"ב], (ג), האפשרות להפריך הפס"ד - הוא רק ע"י גילוי של "טעות" מחולל בהפס"ד - כלומר: שמגדל לזין מפורש" במסוקים - או ללכ"ל הוראה" וכו"ב, אבל במיד דחלי"א ב"סבא"ל או ב"דיבור מלוא מלמאת" - בדא שהתורה בזה חלי - ברית אמת הדיינים שדנו בתיווך, והדי ע"ל חותמיהם הבע"ד - בשטר בירורין; שאך דעתם של דיינים "הל"ר" - תהיה מוכרעת, וכמ"ש הרא"ש (סנהדרין פ"ג, כ"ז, ו"פ, ו'), והטור (י"ב, מהר"ב ח"ב, ג')